

Václav Hudeček Festival komorní hudby Český Krumlov po dvaceti letech opět zahajoval.

FESTIVAL KOMORNÍ HUDBY ČESKÝ KRUMLOV JUBILEJNÍ

Český Krumlov, Maškarní sál, IV. zámecké nádvoří, Zámecká zahrada, Zámecké barokní divadlo \ Hana Jarolímková \ Jitka Slavíková

Co všechno nabídl

Již podvacáté se mohli příznivci Festivalu komorní hudby v Českém Krumlově potěšit jeho pestrou a vynalézavou dramaturgií, ve které si snad vybral každý, kdo hudbu považuje za nedílnou součást svého života. Slavnostní zahájení patřilo tentokrát - stejně jako v roce 1986 - Václavu Hudečkovi, milovníkům varhan předvedla své umění Ursula Hermann-Lom a s bouřlivým ohlasem se setkal klavírní recitál - zejména svrchované provedení oblíbených Kartinek Modesta Petroviče Musorgského - ruského umělce Vitalije Bersona. Své posluchače si ale našel i obnovený soubor Framus Five Michala Prokopa se sólisty Lubošem Andrštem a Janem Hrubým či ryze ženské komorní seskupení, Kapralova Quartet, k němuž se v Klavírním kvintetu g moll D. Šostakoviče připojil Jaromír Klepáč, který např. za nahrávku Mendelssohna Sextetu, vyhodnocenou vloni ve Francii jako nejlepší komorní snímek roku, získal prestižní cenu Diapason D'Or. Samozřejmě, že se při sestavování programu nemohlo zapomenout ani na jubilejního W. A. Mozarta, jehož Serenáda c moll, KV 388 pro dechový soubor doplněná díly J. Haydna, J. Myslivečka a J. N. Hummela zazněla v podání ansámblu Harmonia Mozartiana Pragensis, či na Jaroslava Krčka, který stál u zrodu festivalu a po jehož vystoupení s Musikou Bohemickou v Maškarním sále se mohli posluchači přesunout ještě do Atria Hotelu Růže, kde se s nimi rozloučil vokálně-instrumentální soubor historických nástrojů Chairé Příbram. Pomyslnými spoluúčastníky pátečního festivalového večera byli i posluchači stanice Český rozhlas 3 - Vltava, kteří si vedle dalšího na festival zařazeného Mozartova díla, Smyčcového kvartetu C dur, KV 157, mohli vyslechnout i premiérové uvedení dvou vítězných skladeb jubilejní skladatelské soutěže, pořádané opětovně po deseti letech a vypsané u příležitosti letošního ročníku Nadací Český hudební fond, Českým rozhlasem a Nadačním fondem Festivalu komorní hudby. Sólistou díla brněnského skladatele Ctirada Kohoutka Drobné radosti odměněného 3. cenou byl flétnista Václav Kunt, sólového partu Concertina pro klarinet a smyčcové kvarteto Milana Jíry, jemuž byla porotou přiznána 2. cena, se ujal Jiří Hlaváč. Stěžejní událostí celého festivalu však byly již počtvrté dvě barokní noci, jejichž osu pokaždé tvoří představení v unikátním zámeckém barokním divadle. Tentokrát to bylo dílo benátského skladatele Carla Franceska Pollarola La forza della virtù (Síla ctnosti), které v původním italském originá-

le nastudoval soubor Capella Regia Praha v čele s uměleckým vedoucím Robertem Hugem. V mravoučném díle, které při premiéře v průběhu benátského karnevalu v roce 1693 shlédl také českokrumlovský knížeční pár Johann Christian a Marie Ernestina z Eggenbergů, a jehož libreto a notové party jsou zachovány v zámecké knihovně, vytvořili hlavní pěvecké role Clotildy a kastilského krále Fernanda sopranistka Hana Blažíková a tenorista Hasan El-Dunia.

Zahájení s Václavem Hudečkem

Vřelého přijetí se však dostalo i vystoupení Smyčcového orchestru Český Krumlov, založeného v roce 1984 a již zmíněného Václava Hudečka, jež se společně představili i na vůbec prvním festivalovém koncertě před dvaceti lety. „Když jsme s koncertním mistrem Bohumilem Novotným včera po zkoušce vzpomínali na staré časy“, svěřil po koncertě sólista tiskovému mluvčímu festivalu, Michalu Matznerovi, „spočetali jsme, že deset členů z tehdejšího památného večera v orchestru stále ještě působí. Pamatují si i na tehdejší první programy, které byly pouze na cyklostylu“ dočal s úsměvem, „a tak, když jsem viděl ten letošní doslova velkolepý katalog s obrazovými reprodukcemi z Maškarního sálu, byl jsem úplně dojatý“.

Velice příjemným dojmem ale působilo i milé zamýšlení a rekapitulace oněch dvaceti let života festivalu z úst předsedy jeho Nadačního fondu, Lubomira Braného, jimiž byl úvodní koncert slavnostně zahájen a po kterých již následoval vlastní program: *Sinfonie G dur pro smyčcový orchestr Christopa Willibalda Glucka*, *Malá suita pro smyčcový orchestr Eduarda Dřízgy* a *Hobojový koncert d moll Alessandra Marcelly*, v němž Český komorní orchestr pod taktovkou svědomitě připraveného Martina Peschika společlivě doprovodil soustředěně hrajícího Jaroslava Janutku. Ve druhé polovině koncertu, uvedené nejprve *Sibeliiovými Imprompty pro smyčcový orchestr op. 5 č. 5 a 6*, již nastoupil Václav Hudeček, který si pro českokrumlovské publikum připravil *Mozartův Houslový koncert č. 5 A dur, KV 219*, jenž rovněž před lety nahrál na CD s orchestrem Virtuosi di Praga pod taktovkou Igora Oistracha. Spojení amatérského orchestru a profesionálního sólisty – obzvláště v Mozartovi, o němž se říká, že je lehký pro amatéry ale těžký pro profesionály (s čímž jde ovšem souhlasit jen velmi povšechně) – příliš

prostoru na objektivní recenzi neposkytuje. O tu ale v tomto případě ani nejde. Důležité je, že všichni se na své vystoupení zodpovědně připravovali a hráli s chutí a v tak příjemné atmosféře radosti z hudby, kterou by jim mnohé kompletně profesionální těleso mohlo lecky závidět. A protože posluchači svým šestim smyslem tohle velice rychle vycítí, jejich spontánní potlesk nebral konce. Nakonec nevyšli s prázdnotou, protože Václav Hudeček přidal ještě Bachovu slavnou *Sarabandu z Partity č. 2 d moll* věnovanou sólovým houslím, jejímž prostřednictvím dal plně vyniknout nejen krásě svého měkkého zpěvného tónu a brilantního umění plastickeho vedení jednotlivých hlasů, ale i promyšlené stavbě této filozoficky zhloubané kompozice. Téměř stoický klid a napjaté soustředění, kterými její interpretaci obdaril, nás přenesly na několik minut do zcela jiného světa. Světa velebného klidu a důstojnosti, který dává v tu chvíli člověku alespoň na okamžik pocit dokonalé svobody bez hranic...

Barokní hostina pro duši i tělo

Letos už počtvrté se těšila neobyčejnému zájmu návštěvníků festivalu neméně neobyčejná a atraktivní událost: hudebně-tanečně-divadelně-kulniářský projekt nazvaný **Barokní noc na zámku Český Krumlov** (30. 6., 1. 7.), který diváky přenášá o 300 let zpátky, aby po způsobu šlechtické i měšťanské společnosti oslavili kouzlo barokní noci. Nejedná se o žádnou estrádní show, ale o skutečně kvalitní a na realizaci (za níž patří slova uznání celému kolektivu organizátorů v čele s ředitelkou festivalu Hanou Pelzovou) zcela jistě velmi náročný program, který vychází ze seriózního výzkumu historických pramenů, na němž se výrazně podíleli i ředitel Státního hradu a zámku Český Krumlov dr. Pavel Slavko a předseda správní rady Nadace barokního divadla prof. Petr Peřina. Jak takové slavnosti kdysi vypadaly, nám mj. přibližuje latinský text ze zámeckého archivu z 27. prosince 1747, citovaný ve festivalovém programu, skvěle připraveném jak po textové, tak i po grafické stránce. Tehdy byly slavnosti sice mnohem opulentnější, trvaly až 14 dní a nechyběly ani maškarní plesy, ale i dnešní skromnější vzorek dává dobře tušit, jak se naši předkové uměli bavit. Hudbou i tancem nás po celou barokní noc provázeli – ať již na IV. zámeckém nádvoří, v Maškarním sále či v zámecké zahradě – soubory

Z opery Carla Francesco Pollarola La Forza della virtù

Chorea historica (uměl. vedoucí Eva Kröschlová), Ritornello (uměl. vedoucí Michal Pospíšil), soubor historického tance Fioretto (uměl. vedoucí Věra Hanzalíková), Krumlovští pištcí a CK Brass Quintet (uměl. vedoucí Ladislav Kočár). Začátek na IV. nádvoří patřil neodolatelnému jokulátorovi Jiřímu Stivínovi, který neopomněl se svou flétničkou pozdravit každého příchozího. Někteří z návštěvníků, dbalí pokynů v programu, přišli v dobových kostýmech a rozmnožili „profesionální“ kejklře; na chůdy si ale netroufl žádný z nich, a tak zůstalo jen na tom jediném „zámeckém“, jehož akrobacii jsme sledovali se zatajeným dechem. Následovaly programy v Zrcadlovém a Maškarním sále. V Zrcadlovém sále diváky čekalo občerstvení i „hazardní“ hra - myši závody. Kolegyně dr. Hanka Jarolímková se do ní odvážně pustila a k naší velké radosti suverénně vyhrála. Však také její myš, prý kříženec myši s krtkem (krtka ale vskutku připomínala) se po startu vrhla do boje s takovou vervou, že v mžiku dosáhla cíle; návady, která ji tam měla dovést, si ani nevšimla. Obohaceny o výhru jsme přešly do Maškarního sálu, kde se odehrávaly měšťanské barokní tance z tvorby Kristiána Hirschmentzela a Gregoria Lambranzioho. Následoval pro mnohé z nás zlatý hřeb noci, představení v unikátním barokním divadle. Jako patriot jsem pochopitelně přesvědčena, že je mnohem krásnější než další dvě dochovaná evropská divadla, ve švédském Drottningholmu a německém Bayreuthu (Markraběcí divadlo)! V tomto architektonickém skvostu jsme měli možnost shlédnout operu *La Forza della virtù* od *Carla Francesca Pollarola*, který byl v letech 1685-1722 nejhranějším benátským operním skladatelem. Českokrumlovský génius loci sehrál při výběru tohoto díla určitě svou roli - původní libreto Domenika Davida, vydané v roce 1693 v Benátkách u Francesca Nicoliniho, se totiž dochovalo mj. i v tamější zámecké knihovně. Do Krumlova ho přivezl zřejmě kníže Johann Christian z Eggenbergů ze své cesty do Benátek, kde si ho zakoupil při návštěvě představení v divadle S. Giovanni Crisostomo. Opera - ve stručnosti - pojednává o věrné lásce Clotildy k jejímu manželovi, králi Fernandovi, která překoná intriky královny milenky Anagildy, a Clotildě, nespravedlivě odsouzené k smrti, znovu získá manželovu lásku. Happy end je nakonec úplný, i Anagildě je odpuštěno a ta se zasvětila dosud beznadějně milujícímu královi gardistovi Alfonsovi. Zkrácenou zhruba přes hodinu trvající verzi díla nastudoval s erudovanou znalostí autentické interpretace staré hudby muzikolog, varhaník, cembalista a dirigent Robert Hugo, který řídil svůj výborně připravený soubor Capella Regia Praha suverénně od cembala. Sólových partů se ujali Hasan El-Dunia (Fernando), Hana Blažíková (Clotilde), Andrea Brožáková (Anagilda), Sylva Čmugrová (Alfonso), Ivo Michl (Sancio) a Ondřej Šmíd (Padiglio) - všichni znamenití interpreti jak po vokální, tak i po herecké stránce. Ostatně i ta zachovávala dobovou praxi - barokní gestiku a choreografii pečlivě připravila Helena Kazárová. Dojem z hudby umocňoval interiér ozářený svícemi stejně jako fascinující výměna originálních kulis (dochovalo se 11 základních scénických obrazů) pomocí ručně ovládané mašinerie pod jevištěm. Měnily se pětkrát a vždy na vteřinu přesně, jakoby se jednalo jen o jeden díl a ne o řadu kulis po obou stranách jeviště, v jeho zadní části i na „stropu“. I ovládání této výměny musí být umění, a tak není divu, že bouřlivých ovací se dostalo vedle interpretů i těmto mistrům technikům...

A pak jsme se vydali unikátní Plášťovou chodbou, dodnes pro běžné návštěvníky uzavřenou, ponořenou už do tmy a ozářenou svícemi na stolečkách s různými pochutinami, na dějiště poslední etapy Barokní noci, věnované především kulinářským požitkům: do zahrady, osvětlené 6 000 svícemi. Konečnou tečku za nezapomenutelnou cestou do barokní minulosti nabídl nádherný ohňostroj, umně vytvářející nejrůznější nápadité obrazce. ■